

Bestsellerių
„Pamotė“,
„Kai meilė brangesnė
už gyvenimą“ ir
„Tarp meilės ir
milyonų“ autorės
knyga!

Kai
TAVO
širdis mane surado

DOVILĖ KUČEVIČIENĖ

ôbuolys.

DOVILĖ KUČEVIČIENĖ

Kai

TAVO

širdis mane surado

Romanas

Skiriu savo tėveliams

Ačiū jums už padovanotą gyvenimą

Norvilė

Prieš dvejus metus...

– Gydytojau, ar mano dukra gyvens? – plūduriuodama tamsoje girdžiu motinos balsą.

– Dabar viskas Dievo ir jūsų dukros rankose, – sunkiai atsidūsta gydytojas.

– Mes neištversime, jei prarasime savo vienturtę, – liūdesio ir nerimo persmelktu balsu kreipiasi tėvas.

Juk aš – jų vienintelis vaikas. Gimiau su širdies yda. Kol buvau mažutė gydytojų kabineto durų varstymas man buvo toks įprastas reiškinys, kad jau penkerių mokėjau visų vaistų pavadinimus ir jų dozavimo principus. Rankose nebuvo nė vienos sveikos venos, nes buvau badoma taip dažnai, kad diena be dūrių man buvo tarsi šventė. Taip ir augau visko bijodama. Saugojo tėvai mane nuo visų

įmanomų ir neįmanomų negandų. Augau siaurame ir mažame tik man sukurtame burbule.

Tačiau septyniolikos metų susirgau gripu. Grumtynės su virusu taip išsekino kūną, ypač širdį, kad mano gyvenimas tapo egzistavimu. Persirgusi gripu iš ligoninių beveik nebeišeidavau. Mano diena prasidėdavo ir baigdavosi klinikose. Nekenčiau tokio gyvenimo. Pykau ant savęs ir ant visų, kodėl man... Juk noriu kaip visi normalūs vaikai žaisti, nerūpestingai bėgioti laukais ir negalvoti, ką valgau. Kaip visi normalūs paaugliai išgyventi pirmosios meilės dramas ir aistros audras. Nė vienas manęs nesuprastų, tačiau norėjau normaliai eiti į mokyklą ir atsėdėti visą dieną joje su draugais. Troškau būti normali, tai buvo didžiausia to meto svajonė.

Taip slinko mano gyvenimas diena iš dienos, mėnesiai virto metais. Tai tęsėsi neapsakomai ilgus šešerius metus. Baigiau vidurinę, universitetą, rinkodaros studijas. Baigiau anglų kalbos studijas, juk nieko daugiau nedariau – tik leidau laiką ligoninės palatoje. Kad laikas slinktų greičiau, mokiausi. Daug mokiausi... Didžiausia šventė būdavo kartą per mėnesį grįžti namo. Neturėjau net draugų – tik tėvus. Na, iš kur tie draugai... juk mokyklos praktiškai nelankiau, o ligoninės koridoriuose sutikti vaikai, paaugliai ir kiti žmonės keisdavosi taip greitai, kad nespėdavau net vardų įsiminti. Neturėjau didelių vilčių,

kad mano gyvenimas kada pasikeis. Buvo tik laukimas... laukimas kažko... ir baisiausia, kad tik paties blogiausio... Būdavo tokių dienų, kai svajodavau apie mirtį, laukiau, kada gi greičiau viskas nutrūks ir aš išeisiu... Pavargau taip gyventi, pavargau egzistuoti...

Bet vieną dieną įvyko stebuklas. Dvidešimt trečiojo gimtadienio išvakarėse mums pranešė, kad atsirado tinkamas donoras... Aš gausiu širdį... Tėvai šoko iš laimės... Per šiuos metus jie paseno greičiau, aukojo savo sveikatą... laiką, gyvenimą... Juk be širdies žmogus negyvens, todėl jie negalėjo atiduoti savosios, nors nė lašeliu neabejojo – jeigu būtų galėję, būtų tikrai man paaukoję net tai.

Operacija buvo ilga ir labai sunki. Nors ir džiugino atsiradęs donoras, tačiau su gera žinia atėjo ir kitas suvokimas, kad kažkas neteko gyvybės, kažkas prarado artimą žmogų, kad kažkieno dovanota man širdis kraujuoti iš skausmo privertė jo artimųjų širdis. Mano tėvai buvo laimingi, tačiau nerimo, ar mano silpna širdis atlaikys tokią sudėtingą transplantacijos operaciją... Ar mano pavargęs kūnas pajėgs priimti naują svečią, ar pavyks naujai širdžiai apsigyventi manyje...

– Ji bunda!!! – šūkteli mama.

– Neskubinkite jos. Leiskite po truputį susigyventi su nauja širdimi, naujais iššūkiais, nauju gyvenimu, – šiltai kalbėjo gydytojas.

– Gydytojau, ji pagaliau turės gyvenimą ir tai yra svarbiausia. – girdėti verksmingas tėvo balsas.

– Norvile, Norvile? Sveika sugrįžusi, – vos pramerkus akis man nusišypso gydytojas.

– Mieloji, kaip jautiesi? – ašarotomis akimis į mane žvelgia tėvai.

– Gyvensiu, – nusišypsau, kiek tik leidžia išdžiūvusios lūpos.

– Taip... Tu pagaliau gyvensi mieloji! – suploja rankomis tėtis.

Nora

Dabar...

– Tu – nereali, iš kur žmoguje tiek pozityvo? – krykštauja Agnė.

Mane ką tik išlipusią iš mašinos kitas automobilis važiuodamas pro šalį aptaškė nuo galvos iki kojų balų vandeniui. O aš, užuot pykusi, ėmiau kvatoti susiėmusi už pilvo.

– O kodėl ne? Juk gyvenimas yra gražus. Pasižiūrėk, koks nuostabus pavasaris.

Gavusi antrą šansą, antrą gyvenimą, nebenoriu gaišti nė sekundės. Noriu gerti gyvenimą, švęsti kiekvieną dieną. Todėl visiems pasakiau, kad nebėra vargšės Norvilės, dabar į pasaulį plačiomis akimis žiūri Nora. Jau metai, kai pradėjau dirbti ir išsikrausčiau iš tėvų, noriu gyventi viena, patirti kiekvieną man skirtą dieną, valandą, minutę...

– Bet kaip tu dabar grįši į darbą tokia? – stebisi draugė.

– Kokia tokia? Baluota, šlapia ar laiminga? – valausi nuo juoko ištryškusias ašaras.

– Murzina! – pykteli Agnė. – Tavo gera nuotaika mane kartais erzina, – vėl nužvelgia mane. O aš stoviu juodomis kostiuminėmis kelnėmis ir kreminiu švarkeliu, aplieta balų vandeniu, nuo veido bandau nusivalyti nešvarius lašus.

Tikra murzilka.

– Tai ką man siūlai? Dabar lėkti paskui automobilį? Ar rėkti ant visos Vokiečių gatvės? Jau nieko nepakeisiu, tai tenka pasijuokti iš kuriozinės situacijos. Rūbus grįžusi nunešiu į valyklą, o darbe turiu atsarginę palaidinukę ir sijoną, tik užlėksiu po pietų į parduotuvę nusipirkti pėdkelnes, – mirkteliu.

Grįžusi po pietų persirengiu, pasiryškinu makiažą ir plačiai šypsodamasi žengiu pro kabineto duris.

– Oi tu, Dieve šventas! – užrėkiu. Rankos virpa, nes durimis trinkelėjau savo kolegai į galvą.

– Nei aš Dievas, nei aš šventas, – nusikvatoja Leo.

– Labai atsiprašau, skubėjau ir net nepastebėjau tavęs, – teisinuosi.

Ir kas sakė, kad atsitiktinumai nežavi.

– Viskas gerai, juk gyvensiu, – mirkteli. – Tik, kas taip dega, kad taip leki?

– Didžiojoje salėje susitikimas su generaliniu, o aš vėluoju.

– O kodėl manęs niekas neinformavo? – nustemba Leo.

– Susitikimas tik su rinkodaros skyriumi. O tu dirbi pardavimų ir realizacijos skyriuje, – nejaukiai nusišypsau, nes Leo akys mane kiaurai veria.

– Greit bus pusmetis, kaip dirbu, bet generalinio įmonės vadovo nesu matęs.

– Žinai, aš dirbu jau metus, tačiau ir man neteko gerbės jį sutikti. Jis bendrauja laiškais, arba geriausiu atveju, paskambina per *Zoom* programą.

Leo išpučia akis:

– Tai netrukdysiu susitikimui su bosu, – švelniai palietęs man petį pasuka į savo kabinetą.

Leo pardavimų padalinio vadovu AB „LJ Kompanijoje“ įsidarbino prieš pusmetį. Iš pradžių labai pasitikėjo savimi, buvo labai arogantiškas. Tačiau, kai pamatė, kad pardavimų ir realizacijos skyriaus savo aukštyrą iškelta nosimi nesutvarkys, greit nusileido iš padebesių. Po mėnesio savo kabinete netikėtai pradėjau rasti gėlių. Vis spėlioju, kas tas paslaptینگasis gerbėjas? Kol vieną vakarą po darbo į mano kabinetą įėjo pats Leo nešinas kraujo raudonumo rožėmis. Ir prisipažino, kad labai nori mane pakviesti į pasimatymą.

Sėkmės tau...

Atsisakiau. Romantiniai santykiai darbe manęs griežtai nedomina. Nenoriu aukoti darbo dėl nepavykusių santykių, nes po išsiskyrimo taptų sunku kartu dirbti. O Leo nepanašus į rimtą vaikiną. Jis yra užkariautojas, lovelasas. Aukštas, sportiško sudėjimo, tokių tamsiai rudų akių, kad vyzdžio neįžvelgtum. Plačių pečių, tamsiai rudų, madinškai kirptų plaukų, kaip mūsų skyriaus merginos pavadinimo – tikras Enrikė Iglesiasas.

Ir nors tada Leo priėmė mano atsisakymą, bet rankų nenuleido...

Bandyk toliau...

Vis sulaukdavau gėlių, dažnai rytais mane jau prie kabineto pasitikdavo su kavos puodeliu. Iš kito skyriaus atlėkdavo man atidaryti duris. Nežinau, kaip jis sugebėdavo viską pastebėti, bet kartais jausdavausi persekiojama. Tik jo dėmesys buvo malonus ir tikrai neįkyrus.

Juk sakoma – lašas po šalo ir akmenį pratašo... Ir kažkaip po truputį jis ėmė ir apsigyveno mano galvoje. Jei kurį laiką nebūdavo gėlių, sunerimdavau, kad jau neįdomi. Juk taip gera jaustis geidžiamai.

Leo

Eilinis pentadienio vakaras klubuose. Jau neatsimenu, kelinta mergina sėdi ant kelių ir kurios slidus liežuvėlis yra saldėsnis. Taip gyvenu jau kelerius metus. Viskas vyksta tarsi automatu. Darbas, darbas ir dar kartą darbas mane varo į priekį... O kiekvieną kartą vis skirtingų moterų draugija nors trumpam priverčia pasijausti gyvam.

– Leo, manau, tau šiandien užteks, – šniaukščiant jau antrą takelį, akyse ima darytis žalia. Bet užtai taip gera negalvoti, kažkur plūduriuoti...

– Nepradėk, Domai, tik ne šiandien. Nereikia man dar vieno motinos pamokslo, – žvelgiu į jį apniukusiomis, krauju pasrūvusiomis akimis.

– Taip elgdamasis vieną dieną save pribaisgi. Neapskaičiuosi ir bus jau vėlu, – susirūpinusiu žvilgsniu mane veria bendražygis.

– Domai, prašiau tavęs nepradėti. Leisk man atitrūkti.

– Pagalvok apie Gustę. Juk...

– Užtilk!!! Ar nesupranti lietuviškai? – grubiai nutraukiau Domą.

Šalia sėdėjęs Arnas su Jone išpūtę akis stebi, kas bus toliau. O Darius, ką tik glamžęs kažkokią mergišką, lyg nudegintas atšoka.

– Žinai, daryk, kaip nori, brolau! – pakelia rankas Domas. – Aš nusiplaunu, – išlekia kaip įgeltas.

O man dabar visiškai nusišpjauti į jį.

– Leo, juk žinai, kad draugai nesimėto? – vypteli man Darius.

– Žinau, ir ką? Jeigu jis man draugas, tai, vadinasi, gali reguliuoti gyvenimą? – svaigaluose paskendusios smege-nys nelabai supranta situacijos sudėtingumo.

– Oi gailėsiesi, Leo, pasigailėsi... – palinguoja galvą Arnas. Tik man visiškai vienodai.

Įsisiurbiau peroksidinei blondinei su per stipriai patobulintomis lūpomis į kaklą, kur palieku nemažą kraujosrūvą. Tada pasiūlau kartu nueiti į damų kambariuką, kur ją šuniuko poza prajodau taip, kad moteris, bandydama išsilaikyti ant kojų, griebiasi rankomis už stovo ir nusi-laužia nagą. Nors susiėmusi už piršto skaudžiai suklykia, nesiliauju. Smūgiuoju, noriu dabar pabaigti...

Plyštančia galva sunkiai pramerkiu vieną akį ir bandau susigaudyti, kieno lovoje šiandien prabudau. Rankomis užčiuopiu šalia susirangiusį šiltą kūną, greit atsigręžiu į gulinčią žmogystą, o čia – jau kita... ne toji, kurią išjodinau klubo WC kambaryje. Ant paklodės pasklidę raudoni merginos plaukai sukuria kraujo dėmės įspūdį. Bandau pakilti, tačiau galva sukasi ir visas vakar išgertas turinys veržiasi lauk. Atsargiai nuleidžiu kojas ir atsisėdęs įsikimbu į smilkinį, atrodo, kažkas ten tuoj sprogs.

Bloga... labai bloga... daugiau negersiu...

Ir kam sau meluoti, Leo, vakare jau vėl laikysi sklidiną stiklinę viskio...

Susirinkęs išmėtytus drabužius sunkiai apsivelku, o vonios kambaryje pabandau išsiskalauti visą šūdą burnoje ir šaltu vandeniu atgaivinti išpurtusį veidą. Išlendu ramstydamas sieną ir pagaliau smegenims pradėjus veikti, suprantu, kad naktį praleidau viešbutyje. VALIO nors dėl to... Sunku pasprukti iš svetimų namų, o dar sunkiau išprašyti nepageidaujamą svečią iš savųjų.

Matau, kad raudonplaukė ima budintis, todėl nieko nelaukęs čiumpu piniginę bei telefoną, kuris mėtosi ant valgomojo staliuko, ir nerieu pro duris. Visiškai nenoriu prisiminti jos veido...

Nusileidęs į vestibulį išsikviečiu taksi, o susiradęs gėrimų aparatą nusiperku mineralinio vandens.

Taip baigiasi vos ne kiekvienas mano pentadienio ir šeštadienio vakaras.

Esu įsisukęs į egzistencinį ratą.

Pirmadienį jaučiuosi geriau. Einu į savo susikurtą darbą, kur pagaliau dirbu neskaičiuodamas laiko. Tik čia jaučiuosi gerai, nes pagaliau vėl sutiksiu JĄ...

Vos pamatęs šioje įmonėje dirbančią nuostabią nepažįstamąją, žinojau, kad bet kokia kaina noriu čia pasilikti. O dabar jau pusę metų mano tikslas JĄ užkariauti. Taip... noriu JOS ir tik JOS...

– Labas rytas, nuostabioji Nora, – išsišiepiu iki ausų atverdamas jai kabineto duris.

– Labas rytas, Leo. Nesuprantu, kaip kaskart atspėji, kada ateisiu, – nusišypso, o skruostai nežymiai rausteli.

– Aš tave jaučiu jau iš tolo. Juk mes jaučiame savo antrąsias puses, – mirkteliu.

– Ir kokios tu geros nuomonės apie save, – užverčia akis.

– Tai – ne nuomonė, o tiesa. Visada tavo paslaugoms, – žemai linkteliu.

Nora prunkšteli.

– Ačiū už dienos praskaidrinimą. – paliečia juokdamasi man dešinę ranką ir kūnu perbėga elektros srovė.

Taip, tai ji...

Nora

Šiandien visą dieną verčiausi per galvą. Vienas susirinkimas vijo kitą. Neturėjau galimybės net papietauti, galva sukosi. Jaučiausi silpnai, nes ryte lėkdama į darbą išgėriau tik jogurto stiklinę. Dabar jau šešios valandos vakaro, o pabaigos dar nematyti.

Susikaupk, Nora. Susikaupk...

Juk reikia dar užprotokuluoti du susitikimus ir parašyti rytdienai pasiūlymą, kurį turėsiu pristatyti užsakovui. Patinka man kūrybinis darbas ir atrodo kartais tik iš vieno žodžio galiu sukurti reklamą, pristatymą klientui, tačiau šiandien galvoje visiškai tuščia. Nesuknibždėjo nė viena padoresnė mintis. Ar badas visiškai išsiurbė kūrybinę gyslelę, o gal perdegiau?

Sėdžiu susiėmusi už galvos ir bandau nusiraminti. Kyla panika, kad taip ir prasėdėsiu iki ryto nieko nepadariusi.

Skaitykite likusius
236 iš **256** puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

klausykla.lt

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

Kartais likimas sujungia širdis dar prieš žmonėms susitinkant.

Nuo vaikystės Norvilės gyvenimą lydėjo vizitai į ligonines ir kova dėl kiekvieno širdies dūžio. Būdama dvidešimt trejų ji sulaukia stebuklo – širdies transplantacijos. Gavusi antrą galimybę gyventi, ji pasivadina Nora ir nusprendžia pagaliau mėgautis gyvenimu: dirbti, juoktis, mylėti ir nebešvaistyti veltui nė vienos dienos.

Naujame darbe ji sutinka Leo – charizmatišką, pasitikintį savimi vyrą, kurio akyse slypi ne tik magnetiška trauka, bet ir neišsakytas skausmas. Tarp jų įsižiebia stiprūs jausmai, tačiau Leo slepia daugiau, nei Nora gali įsivaizduoti, o jo praeities šešėliai pamažu ima temdyti jų laimę.

Kai likimas jiems pažeria dar vieną išbandymą, meilė susiduria su baime, skausmu ir pasirinkimais, galinčiais viską sugriauti. O tuomet iškyla tiesa, priverčianti suabejoti viskuo, kas atrodė tikra.

Tai jaudinanti istorija apie antrą šansą, apie meilę, kuri turi įveikti sunkiausius išbandymus, ir apie likimą, kartais sujungiantį žmones pačiais netikėčiausiais būdais.

BESTSELERIŲ
AUTORĖ
DOVILĖ
KUCEVIČIENĖ

**Skaityk.
Komentuok.
Sek.**

linktr.ee/obuolys.lt

ISBN 978-609-484-931-2

9 786094 849312

Grožinė literatūra > Meilės romanas